

[Baunsgaard.]

og giver fuld ligestilling også med hensyn til beløbenes størrelse. Megen irritation vil herved kunne fjernes, og en forståelse af, at vi herinde bestræber os for at være retsindige, vil formentlig brede sig blandt de pågældende folk.

Jeg er bekendt med, at det af mig her fremdragne problem gentagne gange har været til behandling i tinget — også ved tidligere lejligheder som spørgsmål til den højtærede finansminister — men nu er der altså under den højtærede finansministers ledelse skabt principiel ligestilling; der mangler blot den reelle beløbsmæssige ligestilling. Bør vi ikke ordne også den sidste ende nu?

Hvad angår den anden del af mit spørgsmål, dokumentation af kørselsgodtgørelser i privat erhverv, kan jeg desværre ikke her bringe ros for, at der er skabt en principiel ligestilling. Her er nemlig tale både om en principiel forskel og i langt de fleste tilfælde også om en reel beløbsmæssig forskel til ugunst for den private funktionær. Man opretholder stadig, at kørselsgodtgørelser i offentligt hverv ikke skal lægges til indkomsten, og man interesserer sig altså skattemæssigt ikke for, om den pågældende har et overskud på denne kørsel. Modsat for den private funktionær: han skal medtage ydet kørselsgodtgørelse i sin skatteopgørelse og kan kun fratrække de udgifter, der er klart dokumenteret, uden hensyn til om disse ydelser ligger lavere end dem, der er godkendt i de offentlige hverv. Jeg betragter selv dette som den aktuelle del af mit spørgsmål, fordi netop disse kørselsgodtgørelser også i år har dannet grundlag for en række af de invitationer til besøg hos skattevæsenet, som så nødig modtages af skatteyderne. Det kan ikke undgås, at der skønnes forskelligt alt efter vurdering af og kendskab til kørselsudgifter hos de pågældende skattefolk; og det kan ikke være anderledes, end at den private funktionær føler sig udsat for en forskelsbehandling. Hvis man vil fastholde princippet om, at kørselsgodtgørelse i offentlig tjeneste ikke skal medregnes som indkomst, bør vi så ikke også anerkende, at kørselsgodtgørelser inden for samme rammer i private erhverv bør godkendes både uden dokumentation og uden diskussion?

Finansministeren (Kampmann): Så vidt jeg kunne høre nu af det ærede medlems spørgsmål, omhandlede første del noget, der slet ikke står i det anmeldte spørgsmål, nemlig problemet om fagforeningsfunktionærernes skatteansættelse, og da jeg ikke har været klar over, at det var det, det ærede medlem ville spørge om, kan jeg kun sige, at jeg med interesse har hørt, hvad det ærede medlem har sagt, og skal se på, om den ligestilling, som det ærede medlem omtalte, kan tilvejebringes. Jeg vil i øvrigt gøre opmærksom på, at det er ligningsrådet, der tager sig af skatteansættelserne.

Hvad angår rejsegodtgørelser, kan tjenestemænds udgifter til transport med offentlige befordringsmidler kun godtgøres efter regning; der må derfor præsteres dokumentation for udgiftens størrelse over for vedkommende styrelse. Da hovedrevisoraterne påser, at denne dokumentation er fyldestgørende, er det ikke påkrævet at forlange fornyet dokumentation over for de skattemyndigheder. Det går jeg ud fra at det ærede medlem er enig med mig i.

Når der er tale om befordring med eget transportmiddel — og det, der navnlig har betydning, er vel fortrinsvis kørsel i eget automobil — er det fast praksis, at den kørselsgodtgørelse, der ydes, holdes uden for indkomstopgørelsen, hvis kørslen sker under udførelse af offentligt hverv. Kørselsgodtgørelsen er af det offentlige fastsat til et vist beløb pr. km, men den skal ud over de rene udgifter til benzin og olie dække en forholdsmæssig andel i de såkaldte faste udgifter: afskrivning, skatter o. s. v. Under hensyn til, at det normalt vil dreje sig om kørsel i begrænset omfang, går man ud fra, at det kun er de faktiske udgifter, der herved dækkes, således at godtgørelsen i medfør af den nævnte bestemmelse i statsskattelovens § 5 d kan holdes udenfor ved indkomstopgørelsen.

Tjenestemændenes kilometergodtgørelse underkastes en kritisk revision i hovedrevisoraterne, og der er således betryggende garanti for, at kun faktisk stedfundne udgifter ved kørsel i offentligt hverv bliver refunderet. Kørsel i privat erhverv vil i mange tilfælde have et betydeligt større omfang end for tjenestemænds vedkommende, og man har altså ingen garanti for, at kun udgifter i anledning af kørsel i forret-